

[Steen.]

Naar nu Forholdene har medført, at Staten i visse Tilfælde som et rimeligt Led i den Del af Opgaven, som det ogsaa i den kommende Tid er dens Sag at klare, ønsker at overtage en Del af de allerede bestaaende Automobilruter, saa vil jeg gerne heroverfor sige, at i de Tilfælde, hvor noget saadant sker, skal Statsmagten og dens Repræsentanter overfor de private, de i den Anledning kommer i Forhandlinger med, optræde med den Hensynsfuldhed, som Statsmagten er skyldig at vise, naar Helhedens Interesse kræver, at den enkelte Borgers Interesse maa træde til Side. Jeg er principielt af den Opfattelse, at overalt hvor Forholdet former sig saaledes — det gælder ikke blot i dette særlige Forhold, det gælder alle Vegne —, der skal Staten optræde saaledes, at der for den uheldede Dommer ikke kan være Tvivl om, at det hele rent forretningsmæssigt gjort op er afgjort til den privates Fordel; men der skal ikke deri ligge, at naar Staten staar overfor Nødvendigheden af at løse en Opgave i Fællesskabets Interesse, kan den enkelte diktere Staten næsten alt muligt og, hvis han ikke opnaar det, have Ret til fortsat at kværulere paa Samfundets Bekostning.

Jeg har her givet Udtryk for de Synspunkter, som i denne Sag er vore, og jeg skulde tage meget fejl, om de ikke deles af praktisk talt en enig Rigsdag. Det har altid under Trafikproblemet rivende Udvikling været saaledes, at naar Rigsdagen skulde træffe sine Beslutninger, har den kunnet gøre det i Enighed, og jeg vil indtil videre bevare Haabet om og Troen paa, at det ogsaa fortsat kan være saadan.

Der er nu af Forespørgerne fremsat en Paastand paa Overgang til Dagsordenen. At den er sproglig ubehjælpelig, saglig urimelig, er en Ting for sig, men hvad der med en god Villie kan tydes som Mening med den, er, at man ikke vil have denne Lov længere, vi maa se at faa en anden. Ønske om det samme er udtalt fra anden Side, og jeg ønsker for vort Vedkommende herom at sige, at Loven af 1927 har vi aldrig været saa begejstrede for eller betragtet som en saa enestaaende Opfindelse, at den skulde kunne vedblive at være Lov paa et Omraade, hvor Udviklingen til sine Tider gaar saa stærkt. Nej, ingen skal være villigere end vi til at gaa ind for den Tanke, at nu er vi naaet til det Tidspunkt, da det kan være rimeligt at optage dette Spørgsmaal til Revision.

Der er allerede nævnt et bestemt Punkt, at det Udvalg, der paa Statsbanernes Vegne

nøje skulde følge Udviklingen og komme med sine Forslag efter at have undersøgt de enkelte Forhold, i sin Tid fik sin Arbejdstid begrænset til et Par Aar, men at det maaske havde været rigtigt, om dette Organ stadig havde bestaaet og havde kunnet følge Udviklingen. Det er en af de Ting, man i denne Forbindelse maa overveje, men med Hensyn til det, det hele nu synes at samle sig om, et Ønske om at rette en Henstilling fra Rigsdagen til Ministeren om at stille Forslag om Ændring af Loven af 1927, skal vor gode Medvirken ikke mangle, og jeg vil indtil videre tro, at Forespørgerne kan være enige deri, saa det hele kan ende i Fryd og Gammen.

Ulrich: Jeg skal tillade mig paa mit Partis Vegne at fremsætte følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget opfordrer Ministeren til at optage Lov Nr. 166 af 4. Juli 1927 til Revision

gaar Tinget over til Dagsordenen.“

Første Næstformand (Vanggaard): Der er af det ærede Medlem Hr. Ulrich fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget opfordrer Ministeren til at optage Lov Nr. 166 af 4. Juli 1927 til Revision

gaar Tinget over til Dagsordenen.“

Denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen behandles nu tilligemed den tidligere fremsatte.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg kan erklære, at jeg kan modtage den af det ærede Medlem Hr. Ulrich stillede Dagsorden. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at svare paa et Spørgsmaal, der blev stillet af det ærede Medlem Hr. Vagn Bro. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg troede, at Overtagelsen af Rutebiler kunde medføre Rentabilitet for Statsbanerne. Nej, saa meget Guld tror jeg ikke der ligger i Rutebilerne, saa de skulde kunne bringe Rentabilitet for Statsbanerne; men jeg mener, at det kan bedre Statsbanernes Økonomi i overordentlig høj Grad, at de faar Lejlighed til at overtage de Rutebiler, som løber langs med Statsbanerne og forbinder Købstad med Købstad.

Det ærede Medlem spurgte endvidere, hvor paa Finansloven man fører Udgifterne til Bildriften, jeg forstod navnlig, at det var Udgifterne til Personalet. De føres paa Medhjælpskontoen for Stationstjenesten —